

מטרות הפעילות:

- היכרות עם סיפור יציאת מצרים בהתאם לגיל הילדים
- חיזוק יכולות ורבליות ועמידה בפני קהל
- היכרות עם דמויות הסיפור דרך יצירה.

רשימת ציוד:

משחק זיכרון (בערכה), דמויות ליצירה בעקבות ההצגה (דוגמא בערכה, צריך לצלם לפי כמות הילדים)

מהלך:

משחק פותח: "סלט פירות" – נותנים לכל ילד מילדי הגן "שם" חדש, שהוא מילה הקשורה לחג הפסח. לאחר שכל ילד קיבל שם, הגננת אומרת את אחת המילים וכל הילדים בשם זה קמים ומחליפים מקומות. לאחר התנסות במשחק, אם זה מתאים לקבוצה, אפשר להגיד כמה מילים יחד או את כולן כדי שכל הילדים והילדות יקומו ויתחלפו.
מילים: פסח, עבודת פרך, מצרים, מצה, ליל הסדר.

הצגה בהשתתפות ילדי הגן:

הגננת מספרת את סיפור יציאת מצרים מנקודת מבט של משפחה רב דורית במצרים. אפשר לתת לילדים להשתתף ולשחק את הדמויות המרכזיות וכך להשתתף בפעילות (לדוגמה, כאשר מספרים על עבודת הפרך מבקשים כמה מתנדבים ומתנדבות שילכו בגב כפוף, יבנו פירמידה מקוביות משחק ויתלוננו על העבודה הקשה).
כאשר מגיעים למכות מצרים אפשר להרחיב בהתאם לגן – לאפשר לילדים לספר על המכות, להדגים, להביא צעצועים המסמלים את המכות ועוד.
בסיפור שלנו יש התייחסות למכת בכורות, אפשר לדלג על פסקה זו.

הסיפור*

(בנספח המצורף)

יצירה בעקבות ההצגה:

כל ילד מקבל דף קווי מתאר של דמויות הסיפור. עליו לקשט את הדמויות בהתאם לדמיון, לגזור ולהדביק על מקלות ארטיק או מקלות מהטבע. כל גננת תבחר, בהתאם לגיל הילדים ותוכנית ההוראה של הגן, אם לחלק דף עם קווי מתאר או ציור חופשי.

הסיפור:

לפני הרבה מאוד שנים, בארץ מצרים, חיו בני העם המצרי ולצדם חיו בני ישראל. אחרי שנים שבהן בני ישראל והמצרים חיו בשלום ובשלווה, קם מלך חדש במצרים, פרעה, שלא הכיר את יוסף, בנו של יעקב הישראלי, ולא אהב שאנשים זרים גרים בארץ שלו. הוא החליט שבני ישראל לא יהיו כמו המצרים, שיכולים לעבוד ולגור היכן שהם רוצים, אלא יעבדו ויבנו מבנים גדולים, שנקראים פירמידות. בני ישראל סבלו מאוד מהחלטה של פרעה הרשע, כי העבודה הייתה עבודה קשה, עבודת פרך. נוסף על העבודה הקשה, פרעה החליט כי לבני ישראל אסור לגדל את הבנים שנולדים להם ושעליהם לשים אותם בנילוס, הנהר הגדול של מצרים. יוכבד לוי, שילדה תינוק, החליטה לא להקשיב לציווי של פרעה. היא הטמינה את התינוק הקטן שלה בתיבה והשיטה אותה על הנילוס. התיבה שטה לה בשלווה ובה תינוק קטן וחמוד. יום אחד בתו של המלך, בתיה, רחצה בנהר. היא ראתה את התיבה והתינוק בתוכה והחליטה לקחת אותו לביתה ולגדל אותו. היא קראה לו בשם משה. זה היה שמו כי היא משתה אותו מן המים.

במשך שנים רבות חיו בני ישראל בסבל רב ועבדו עבודת פרך עבור העם המצרי.

בבית אחד במצרים גרה משפחה נחמדה – סבא וסבתא, אימא ואבא, שני ילדים חמודים ועיזה פיזיה שהעניקה להם חלב. אבא וסבא יצאו כל יום לעבוד בפרך והיו חוזרים עייפים מאוד הביתה. במהלך היום היו סבתא, אימא והילדים מטפלים בעז ועוסקים במשימות הבית – מכבסים, מבשלים, מנקים וגם משחקים. יום אחד חזרו סבא ואבא הביתה וסיפרו שמשה (קן! משה הוא, שגדל אצל בת פרעה!) ואחיו הגדול אהרון הגיעו והבטיחו להוציא את עם ישראל ממצרים. אימא וסבתא היו מופתעות ונרגשות ממש! מה הם אמרו? אנחנו נצא מארץ מצרים ונלך לארץ ישראל? הארץ של האבות והאימהות שלנו? אבא וסבא אמרו שהם לא יודעים בדיוק מתי ואיך זה יקרה, אבל משה הבטיח והוא נראה בחור רציני.

הסיפור שלנו מתקדם מהר, והנה כעבור חודש...

המצרים ספגו כבר שמונה מכות: דם, צפרדע, כינים, ערוב, דבר, שחין, ברד וארבה.

בני המשפחה ישבו בבית וחיכו ליציאת מצרים. אחרי כל המכות, הם היו בטוחים שהרגע מתקרב. באמצע ארוחת הצהריים הילדים הסתכלו החוצה מהחלון וקראו: "סבא! סבתא! אתם רואים שבהרבה בתים אין אור? מה קורה פה? איך יכול להיות שבחלק מהמקומות יש שמש ובחלק אין?"

סבא וסבתא הסתכלו החוצה וגם הם לא הבינו מה קורה. אימא הוציאה את ראשה מהחלון וצעקה לשכנה: "תגידי, מה קורה פה? למה יש חושך?" השכנה ענתה לאימא: "את לא תאמיני מה אני שמעתי! זה חלק מהמכות. המצרים לא יכולים לראות עכשיו שום דבר! בכל מקום שהם הולכים, רק חושך, חושך, חושך! לא משנה אם ידליקו נר, או יבואו אפילו לבית שלנו. סביבם יש חושך ולנו יש אור."

הילדים הסתכלו זה על זה בתדהמה וגם המבוגרים היו מופתעים מאוד. למכה כזו הם לא ציפו!

באותו ערב הגיעה הבשורה – בעוד כמה ימים, ב"ד בניסן, מאוחר מאוחר בלילה אנחנו יוצאים ממצרים, מעכשיו היום הזה ייקרא חג הפסח! כל המשפחות התבקשו להתכונן למסע אל ארץ ישראל.

(פסקה על מכת בכורות, לבחירת הגנת) ביום י"ג בניסן התבקשו בני ישראל לסמן את דלתות ביתם בצבע אדום. "למה צריך לעשות זאת?" הם שאלו. משה הסביר שבלילה שלפני יציאת מצרים תהיה מכה אחת אחרונה, שתהיה המכה העצובה ביותר והקשה ביותר. הבן הבכור בכל משפחה מצרית ייפגע בלילה זה. כדי שלא יהיה בלבול, והבנים הבכורים של בני ישראל לא ייפגעו, הם סימנו את המשקוף. הפגיעה תפסח עליהם, תדלג על ביתם. זה מקור השם של החג שלנו.

הגיע יום י"ד בניסן, בני המשפחה תכננו לאכול בערב סעודה גדולה לכבוד יציאת מצרים, חג הפסח. סבתא ואימא טרחו והכינו אוכל, אבא וסבא שטפו את הרצפה, הילדים חלבו את העז וסידרו את משחיהם בתיקים ופתאום – קול גדול קורא לכולם: "עכשיו! עכשיו! כולם לבוא, אנחנו יוצאים ממצרים!" אימא הסתכלה על סבתא ואמרה: אוי, סבתא, הבצק שלנו! הוא בכלל לא תפח. מה נעשה? הנכד אמר: "סבתא, אל תדאגי, התנור כבר חם, בואי נכניס את הבצק פנימה ונראה מה יצא לנו." כל המשפחה נרתמה למשימה ובתוך 18 דקות רידדו את הבצק, הכניסו לתנור והוציאו לשק האוכל שכבר היה מוכן לדרך.

המשפחה יצאה בזריזות להצטרף לשיירה של ההולכים. היו שם תיישים ועזים, גמלים ונאקות, חמורים ואתונות, כלי אוכל, שקים מלאים בבגדים וסדינים, שישים אלף אנשים, נשים וילדים הולכים בשיירה ענקית מאחורי משה, אהרון ומרים.

